

Hvussu kunnu vit gera barnasjónvarpið betri

— Eg havi onga patentloysn, men lita vit at samfelagnum, verða har í flest stovr sett serkon fólk ella fólk við serligum talenti. Á sama hátt má tað vera í einum barnasjónvarpi skrivar Oddvør Johansen í teiginum »Sjónarmið« í dag.

Hon heldur, at fjølmiðlarnir eiga at ganga á odda við at geva sær ordiligar stundir at geva børnunum kanska avmarkað men gott tilfar

Eg havi hug at gera nakrar viðmerkingar til barnasendingarnar hjá Sjónvarpi Føroya. Havi nú í nakrar mánaðar havt høvi til at fylgt við í flestum av sendingunum saman við einum av teimum, tær eru gjørdar til.

Nógv eru spent at vita, hvat ið kemur. Tey smáu sita nývaskað og kanska í náttklæðum framman fyri tólinum við opnum sinni. Tað er Zakaris Hammer, ið er høvudsmaður í barnasjónvarpinum, eftir hvat eg skilji. Zakaris hevur evni sum sjónleikari — tað gav at bita í jólasendingunum — og har afturat hevur hann komiskt talent, og har er altíð nakað menniskjansligt við sendingum hansara, um enn tað viðhvørt kann minna um eitt onemanshow.

Sjálvi haldi eg, at vit altíð eiga at arbeiða seríøst við tilfari til børn, og hetta er sera krevjandi.

Fleiri áhugaverdar sendingar eru: vitjanir á bygd og í bý, á virkjum og skipum. Føstulávintshald við kapping um grýluskortar, frágreiðing um tannarekt og annað áhugavert.

Skal eg finnst at her, verður tað tað, at gekkaskortarnir, sum Eir í Ólavstovu Mikkelsen gjørdi, vóru ov finir samanbornir við tað, sum børn eru før fyri at gera sjálvi og kappast um, og at t.d. vitjanin á seymavirkinum væl kundi farið djúpari og vist, hvussu ótrúliga nógv, seymur kann brúkast til.

Tað er so rimiligt, at barnasjón-

sjónarmið

Øll eru vælkomn at skriva til teigin »Sjónarmið«. Tað kann vera um sama spurning, sum verður umrøddur í dag ella um onnur samfelagsmál

varpið fer út á bygd at gera upp-tøkur, alltanntíð at meginparturin av ibúgvum landsins eru bygdafólk.

Ti tóktist tað ógvuliga óheppið, tá Eir í Ó. Mikkelsen í samrøðu sinari við børn (á legu við Gjógv) í heilum spurdi t.d. (fritt eftir minninum): Hvi vilja tit heldur búgva í Havn, hvat er tað, sum er betri í Havn. Hesin dagurin úti á bygd visti í øllum færum einki um upplivisr úti á bygd, og tú fekst fatan av, at tað var nakað ringt í ti at vera úti á bygd.

Á jolum vórðu øll seglini sett, sendingin Jólaløtan var eitt ódnartak, sum ikki verður tikið á hvørjum sinni. Har var spenningur, stuttleiki — og yvirhøvur var sendingin mest til fragd bæði fyri stór og smá.

Aftan á jól vóru øll útlúgvad — eisini manningin á barnasjónvarpi-

num, og tað merktist týðuliga.

Kvøld eftir kvøld fór við amerikanskum tekniroðum á amerikonskum máli ella til neyð við danskari tekst, uttan so mikið sum at børnini høvdu borið eyga við eitt kent andlit á skerminum ella høvdu hoyrt eitt orð á móðurmálinum. (Rætt er: eitt kvøld varð føroyskt talað).

Onkuntíð verða søgur lisnar, og ein góð søga er nógv verd. Men tað er máttin at fortelja sanniliga eisini.

Her haldi eg, at fyrireiking og útvøljing vantar í ólukku máta. Upplesturin er vónaligur — jánkasligur og uttan fynd (og her verður ikki hugsað um tann málsliga vavgreytin, vit nýðast at súpa afturvið). Og ein søga ella ein søgupartur má hava ein natúrligan enda — vera ein heild, hóast framhald er.

At lesa upp er stórt kynstur. Til eru profesjonellir sjónleikarar, sum alt liv sitt venja seg dagliga í hesum kynstri.

Børnini vóru ovurfegin, tá Havreki og Marsanna trinu fram á skermin fyrstu ferð. Børn elska »livandi« fantasiskapningar, men tað velst sjálvandi um, hvat sagt og gjørt verður.

Her høvdu leikararnir valt evni úr vaksnamannaheiminum: sjóvarfóll, rusktur og trupulleikar í kærleikslivinum, tað kundi eydnast, men her sást og hoyrdist týðuliga, at tekstirir royndu at tekkjast teimum vaksnu og ikki børnunum — so at tey smáu sátu eftir sum kánus.

Í lötuni ferðast barnasjónvarpið í Norra og alt gott um tað, og lat gá við »reyvafallskomikkinum« hjá

teimum trimum norðmonnum á ferð í kano, men munnu sendingarnar ikki vera gjørdar til vaksins?

Nú kann so verða spurt, hvussu vit kunnu gera barnasjónvarpið betri, hóast manningin er fáment og leiðslan kanska ikki er sinnað at seta fleiri pengar av til hetta.

Eg havi onga patentloysn, men um vit lita at samfelagnum, verða har í flest stovr sett serkon fólk ella fólk við serligum talenti. Á sama hátt má tað vera í einum barnasjónvarpi. Her nytta eingi akademisk prógv, men her ræður um, at barnsligar sálir (fyri tað ikki býttar) finna saman um eina uppgávu, har øll eru líka nógv verd og unna hvørjum øðrum væl.

Um nú ráðini ikki eru at seta fólk í fæst stovr, má tað besta fólkið í landinum »hándplukkast« sum freelancemedarbeiðarar við ábygd fyri t.d. fáum konkretum uppgávum. Pedagogar av ymsum slag, sjónleikarar, søgusigarar, sangarar, listafólk, dukkusmiðir, náttúruvinnir o.s.fr.

Alt má verða gjørt til tess at verja tey minstu móti ágangi, fantasiloysi og tempotilbiðjan.

Tið — tið!

Børn hava altíð góða tíð, og tað í sær sjálvum er nakað gott. Lat tá fjølmiðlarnar her á landi ganga á odda — um teir so eru teir fyrstu í heiminum — á odda við at geva sær ordiligar stundir at geva børnunum kanska avmarkað men gott tilfar.

Fyri teir smáu siggjarnar
Oddvør Johansen

